

Η Ελλάδα στον ΟΗΕ για τα βασανιστήρια Δικαιώματα σε πτώχευση

Από τον ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

Είστε η χώρα περνάει κρίση και δεν έχουμε χρήματα να στείλουμε αντιπροσωπεία για να εξετασθεί από σας η εφαρμογή στην Ελλάδα της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού στις 26 Σεπτεμβρίου 2011 και του Προαιρετικού Πρωτοκόλλου της Σύμβασης αυτής στις 3 Οκτωβρίου 2011 δήλωσε στα τέλη Ιουλίου 2011 η Μόνιμη Αντιπροσωπεία της Ελλάδας στον ΟΗΕ στη Γενεύη στην αρμόδια Επιτροπή του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Παιδιού. «Μετά βίας θα καταφέρουμε να στείλουμε αντιπροσωπεία στην Επιτροπή του ΟΗΕ Κατά των Βασανιστηρίων το Νοέμβριο 2011, που θα εξετασεί την εφαρμογή της Διεθνούς Συνθήκης Κατά των Βασανιστηρίων».

Ήμειναν άναυδες από την εξέλιξη αυτή οι ελληνικές Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) και οι συνεργαζόμενοι με αυτές φορείς που είχαν βρει τα χρήματα να πάνε στη Γενεύη στις 22 Ιουνίου 2011 για να παρουσιάσουν στην Επιτροπή του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Παιδιού τις εκθέσεις τους για την εφαρμογή της Σύμβασης τις οποίες είχαν υποβάλει στην Επιτροπή μεταξύ Μαρτίου και Μαΐου 2011.¹ Γιατί είναι ακατανόητο να προβάλλει η ελληνική κυβέρνηση τον ισχυρισμό πως δεν μπορούσε να διαθέσει μερικές χιλιάδες ευρώ για να μεταβεί αντιπροσωπεία στελεχών 7-8 υπουργείων και να εξηγήσει πώς εφαρμόζει τη Σύμβαση για πρώτη φορά μετά από εννιά χρόνια οιωπής. Η προηγουμένη εξέταση είχε γίνει στις 16 Ιανουαρίου 2002 και η υπό εξέταση έκθεση της Ελλάδας είχε υποβληθεί με εννιά χρόνια καθυστέρηση στις 6 Ιουλίου 2009 (αντί για τις 9 Ιουνίου 2000).²

Είναι προφανώς φαιδρό και υποκριτικό το επιχείρημα. Απλή περιήγηση στην ιστοσελίδα της «Διαύγειας» δείχνει πως πάμπολλοι υπηρεσιακοί παράγοντες μεταβαίνουν στη Γενεύη αυτό τον καιρό και μάλιστα με κόστος πάνω από 1.000 ευρώ ο καθένας, σημαντικά μεγαλύτερο από όσο κόστισε σε καθένα από τα τρία στελέχη των ΜΚΟ το ταξίδι αυτό τον Ιούλιο 2011.³

Υπάρχει μια ερμηνεία για τη λιποψυχία αυτή. Μετά την ανταλλαγή πληροφοριών με τις ΜΚΟ, η Επιτροπή του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Παιδιού έστειλε την 1 Ιουλίου 2011 στην Ελλάδα «Κατάλογο θεμάτων» εφ' όλης της ύλης στον οποίο η Ελλάδα έπρεπε να απαντήσει μέχρι τις 2 Αυγούστου 2011.⁴ Οι απαντήσεις απαιτούσαν πολλή δουλειά από υπηρεσιακούς παράγοντες πολλών υπουργείων με συλλογή στοιχείων αλλά και με παροχή εξηγήσεων σε θέματα «ταμπού» που δυ-

σαρεστούν ιδιαίτερα τα «εθνοκεντρικά» στελέχη της διοίκησης: σαρία στους μουσουλμάνους στη Θράκη, διακρίσεις σε βάρος των Ρομά και της μακεδονικής μειονότητας, περιλαμβανόμενης της άρνησης εγγραφής των μακεδονικών ονομάτων και της ακατάλληλης μεταγγραφής στα ελληνικά των τουρκικών ονομάτων στα επίσημα έγγραφα, όπως και της εξαφάνισης 500 παιδιών των φαναριών, Αλβανών Ρομά, από το ίδρυμα Αγία Βαρβάρα μεταξύ των ετών 1998 και 2002.

Φυσικά, η Ελλάδα δεν θα αποφύγει την εξέταση. Κλήθηκε να συντάξει τις απαντήσεις στον κατάλογο θεμάτων μέχρι τη 1 Μαρτίου 2012 και ορίστηκε πως θα εξετασθεί στη σύνοδο Μαΐου-Ιουνίου 2012 της Επιτροπής του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Παιδιού. Στο μεταξύ, τα στελέχη των υπουργείων Εξωτερικών, Προστασίας του Πολίτη και Δικαιοσύνης και Ανθρώπινων Δικαιωμάτων αναμένεται να περάσουν ένα δύσκολο διήμερο στις 14 και 15 Νοεμβρίου 2011 στην εξέταση από την Επιτροπή του ΟΗΕ Κατά των Βασανιστηρίων κάτω από το βάρος σειράς εκθέσεων διεθνών οργανισμών και ΜΚΟ. Αυτές αφορούν τα βασανιστήρια και την κακομεταχείριση από τις δυνάμεις επιβολής της τάξης, την εκτεταμένη ατιμωρησία, τις άθλιες συνθήκες σε κρατητήρια και φυλακές, την αδράνεια στην καταπολέμηση της εμπορίας ανθρώπων και τις παράνομες εξώσεις Ρομά. Για τα θέ-

ματα αυτά κατά τα τελευταία έξι χρόνια έχουν ήδη υπάρξει 27 καταδίκες από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, την Ευρωπαϊκή Επιτροπή Κοινωνικών Δικαιωμάτων και την Επιτροπή Ανθρώπινων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ.

Όλα αυτά, βέβαια, δεν φαίνεται να ενδιαφέρουν καθόλου τα ελληνικά ΜΜΕ και τα κοινοβουλευτικά κόμματα, κάτι που κάνει ευκολότερο το έργο της ελληνικής κυβέρνησης να παραπλανά στις εκθέσεις της ή και να παίζει «κρυφτούλι» με τον ΟΗΕ, δηλώνοντας εκεί μερική «πτώχευση»... *ομιλίες.* ■

¹ Διαθέσιμες στην <http://www.childrightsnet.org/resources/find.asp?country=82&categoryID=Any6>

² <http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/NewhvVAllSPRByCountry?OpenView&Start=1&Count=250&Expand=68.6#68.6>

³ <http://et.diauvegia.gov.gr/f/mfa/search/free.php?q=%CE%93%CE%B5%CE%BD%CE%B5%CF%8D%CE%B7>

⁴ http://diktuo.files.wordpress.com/2011/07/greece-list-of-issues-crc-_gr.doc

*Μια μέρα αυτός ο τρομερός πόλεμος θα τελειώσει.
Θα έρθει καιρός που θα 'μαστε
άνθρωποι ξανά και όχι μόνο Εβραίοι.
Άννα Φρανκ, 9 Απριλίου 1944*

Ηταν η τρίτη φορά που βρισκόμουν στο Άμστερνταμ αλλά η πρώτη φορά που επισκεπτόμουν το σπίτι της Άννας Φρανκ. Τα μουσεία για το ολοκαύτωμα που είχα ήδη επισκεφτεί (το μεγάλο στην Ουάσινγκτον και το μικρό στην Πράγα) με είχαν συγκλονίσει, αλλά στο σπίτι της Άννας Φρανκ τα πράγματα για μένα ήταν πολύ διαφορετικά. Βλέπετε την Άννα Φρανκ την γνώριζα προσωπικά. Από πολύ μικρό η μητέρα μου μου μιλούσε συνέχεια γι' αυτήν και το ημερολόγιό της και έβλεπα σχεδόν κάθε μέρα, όταν σκάλιζα τη βιβλιοθήκη του σπιτιού μου, το προσωπάκι της στο εξώφυλλο της γαλλικής μετάφρασης που είχαμε. Το ίδιο ακριβώς εξώφυλλο, το ίδιο βιβλίο, την ίδια φωτογραφία, το ίδιο προσωπάκι, το ξαναείδα τώρα αλλά αυτή τη φορά στο δικό της σπίτι. Το δωμάτιό της, οι φωτογραφίες των ηθοποιών που κολλούσε στους τοίχους, το μικρό μπάνιο όπου περίμενε με τις ώρες τον Φριτζ, η βιβλιοθήκη που κάλυπτε την κρυφή είσοδο, η σοφίτα με το μικρό άνοιγμα, πάνω από το δωμάτιο του Πήτερ, όπου μπορούσε να δει τον ουρανό και λίγα κλαδιά από ένα δέντρο. Η Άννα Φρανκ πέθανε λίγες ημέρες αφού έχασε την αδελφή της στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Μπέργκεν-Μπέλεν. Αρρωστη από τύφο, αδύναμη, υποσιτισμένη, απελπισμένη, δεν ήθελε πια να ζήσει.

Δίπλα στο σπίτι της, πάνω στο κανάλι Prinsengracht, ψώνεται το καμπαναριό της Westerkerk. Είναι το ψηλότερο στο Άμστερνταμ, τόσο ψηλό που μπορούσε η Άννα να δει το ρολόι του από το παράθυρο της σοφίτας. Έξω από αυτή την εκκλησία (όπου μέσα βρίσκεται ο τάφος του Ρέμπραντ) υπάρχει ένα μικρό αγαματάκι της Άννας Φρανκ και λίγα μέτρα παραπέρα το Homomonument, το μνημείο με τα τρία ροζ τρίγωνα το αφιερωμένο στη μνήμη των ομοφυλόφιλων που καταδιώχθηκαν για τις σεξουαλικές τους προτιμήσεις. Το ένα από τα τρίγωνα του Homomonument δείχνει το σπίτι της Άννας Φρανκ. Οι

Οι ζωές των ανθρώπων

Από τον ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΧΑΤΖΗ

Ναζί έστειλαν χιλιάδες ομοφυλόφιλους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Φορούσαν όλοι στη στολή τους ένα ροζ τρίγωνο. Εκεί τους εξευτέλιζαν, τους κακοποιούσαν σεξουαλικά, τους βασάνιζαν, τους χρησιμοποιούσαν σαν πειραματόζωα, τους ευνουχίζαν και τελικά τους εκτελούσαν.

Δεν θα βρείτε κάποιο μνημείο για τους Ρομά όμως. Δεν γνωρίζουμε καν πόσοι εξοντώθηκαν από τους ναζί. Είναι σίγουρα πάνω από 200.000, αλλά μερικοί ερευνητές επιμένουν ότι ο αριθμός των θυμάτων ξεπερνά το ένα εκατομμύριο. Ξέρουμε πολύ λίγα για εκείνους τους ανθρώπους. Οι ίδιοι δεν έχουν καταγράψει τις εμπειρίες τους και οι ερευνητές που ενδιαφέρονται είναι ελάχιστοι.

Πώς έφτασε ο γερμανικός λαός σ' αυτό το παραλήρημα μίσους, φρίκης, θηριωδίας; Όποιος έχει επισκεφτεί το Μουσείο Γερμανικής Ιστορίας στο Βερολίνο θα δει να καταγράφεται με ανατριχιαστικό τρόπο η πορεία του γερμανικού λαού προς τη ρατσιστική παράνοια. Θα αντιληφθεί γρήγορα ότι η «κοινοτοπία του κακού» δεν περιοριζόταν σε μερικούς γκεσταπίτες και στα φανατικά SS, αλλά διαχεόταν σε ολόκληρη τη γερμανική κοινωνία που είχε διαποτιστεί με το μίσος, τη μισαλλοδοξία και την εθνικιστική μωρία.

Άραγε αυτό το μικρόβιο εξαλείφθηκε στη Γερμανία το 1945;

Δεν ξέρω πόσο μακριά βρίσκεται το Βερολίνο του 1933 από τη Αθήνα του 2011. Ίσως πολύ μακριά. Όχι και τόσο όμως όταν μιλάμε για τις ζωές των ανθρώπων. Ας αρχίσουμε λοιπόν:

● Ο αντισημιτισμός στην Ελλάδα δεν περιορίζεται στη βεβήλωση μνημείων από νεοναζίστες ή στην έκδοση βιβλίων από τον Κ. Πλεύρη. Ακροδεξιόι, άνθρωποι αγράμματοι, ακαλλιέργητοι και ευήθεις υπάρχουν παντού. Αλλά εδώ υπάρχουν δικαστές που επιτρέπουν την κυκλοφορία του βιβλίου, όχι για να προστατεύσουν την ελευθερία του λόγου (ακόμα και του απαίσιου λόγου μίσους) αλλά γιατί το θεωρούν επιστημο-

Τσιγγανόπουλα σε καταυλισμό. Η φωτογραφία από έκθεση που οργανώθηκε στην Τρίπολη με τίτλο *Έλληνες Τσιγγάνοι στο Κατόφιλι του 21ου Αιώνα*.

νικό έργο! Εδώ υπάρχουν δικαστές που (όπως καταγγέλλει ο Δημήτρης Ψαρράς στην *Ελευθεροτυπία*) εκφράζουν στο blog τους απόψεις όπως αυτή: «Κωλοεβραίοι! Μακάρι να τους εξόντωνε τελείως ο Χίτλερ!». Εδώ ευδοκίμούν «διανοούμενοι» της συμφοράς και μητροπολίτες (ποιας θρησκείας άραγε;) που ξερνούν μίσος και ρατσισμό. Κυρίως όμως εδώ υπάρχει η εκκωφαντική σιωπή ή μάλλον η εκκωφαντική σιωπηρή αποδοχή.

● Η ίδια σιωπή καλύπτει και την αναγνώριση των δικαιωμάτων των ομοφυλόφιλων ζευγαριών αλλά και των ομοφυλόφιλων γενικά. Το πρόβλημα δεν είναι απλώς ότι το σύμφωνο συμβίωσης ακόμα δεν έχει επεκταθεί στα ζευγάρια του ίδιου φύλου αλλά το ότι δεν γίνεται καμία σοβαρή συζήτηση έστω σε θεω-

ρητικό επίπεδο. Οι έλληνες νομικοί (και ιδιαίτερα οι ακαδημαϊκοί) που έπρεπε να πρωταγωνιστούν, είναι σχεδόν όλοι απόντες.

Οι λιγοστοί Έλληνες εβραίοι και οι έλληνες ομοφυλόφιλοι αντιμετωπίζουν καθημερινά τον ρατσισμό της ελληνικής κοινωνίας που φτάνει μέχρι τα όρια της παράνοιας γαρνιρισμένης με θεωρίες συνωμοσίας για τους εβραίους και τους ομοφυλόφιλους που κυβερνούν την Ελλάδα και τον κόσμο. Καθημερινά σχεδόν λαμβάνω emails παρανοϊκής συνωμοσιολογίας που λερώνουν ακόμα και τα junk στο mailbox μου.

Αλλά για τους Ρομά τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα. Οι Ρομά στην Ελλάδα υφίστανται πραγματικό διωγμό. Τον καταγράφει ο Παναγιώτης Δημητράς στο βιβλίο του *Αναζητώντας τα Χαμένα Δικαι-*

ώματα στην Ελλάδα αλλά και στα σχεδόν καθημερινά δελτία τύπου του Ελληνικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι. Αστυνομία, τοπικές κοινωνίες, εκπαιδευτικοί, αντιμετωπίζουν τους Ρομά σαν ανθρώπινα σκουπίδια.

Και βέβαια, η Αθήνα είναι η μοναδική ευρωπαϊκή πρωτεύουσα που δεν έχει ακόμα τζαμί. Οι μουσουλμάνοι μετανάστες αναγκάζονται να τηρούν το πιο ιερό χρέος τους στις πλατείες, σε υπόγεια, σε κρυφούς χώρους, με το φόβο των τραμπούκων που δεν διστάζουν να τους επιτεθούν μπροστά στην αστυνομία και μέσα στα σπίτια τους.

Αυτά δεν είναι όλα απλά περιστατικά του αστυνομικού δελτίου, απομονωμένα στις μέσα σελίδες των εφημερίδων και στα αζήτητα των ελεεινών τηλεοπτικών δελτίων. Αυτές είναι οι ζωές ανθρώπων στην Αθήνα του 2011. ■